

# סוכריות עטלף

## אלינה רוס כהן בגלריה העירונית לאמנות בראשון לציון

זכוכית היא חומר גלם יוצא דופן באיכותו, עתיק מבחינת השימוש בו, ועם זאת אינו שגרתי בעשייה האומנותית בארץ. אלינה רוס-כהן, אמנית רבת תחומית בווידיאו ארט, כתיבה, רישום, יוצרת בשנים האחרונות מיצבים עשויי זכוכית שבורה ומודבקת. בסגנון ייחודי, מלא דמיון ויצירתיות, ובאמצעות זכוכית, היא מצליחה ליצור פסלים מקוריים המתכתבים אחד עם השני ויוצרים אפשרויות העמדה רבות. כל העמדה היא בבחינת סיפור שלא נכתב, אפשרי לקריאה ולפיענוח על ידי הצופה, בהתאם להקשרים עכשוויים, קרובים ורחוקים. ב'סוכריות עטלף' הצופה פוסע אל תוך עולם בדוי, סיפורי, עשוי פסלי זכוכית שחורה ושקופה. בחדר אחד דמויות- ילדה שחורה, ולמולה אישה שחורה יושבת ויוצרת טווה חוטי זכוכית בעזרת גלגל טווייה הנמצא בין ידיה. החוטים כמו גם קורי העכביש, משווים לחדר אוריה אפילה, מכושפת ואחרת. קורי עכביש עשויים זכוכית וחוט.

מחזיקים במהופך עטלפים קטנים, צבעוניים ומפתים כסוכריות. עורב שחור (מוטיב רוע ידוע בספרות ובאגדה), מוסיף לאווירתו של 'חדר הכישוף' אשר לוקח אותנו אל עולם מאגי. האמן או הסופר הם הדבר הקרוב ביותר בעולמנו המודרני לשמאן. מדע, אמנות ומאגיה אחוזים האחד באחר, והאמנות היא שמגשרת בין החומרי, החושי לאלוהי. האמן כנושא שרידי הזיקה הקדומה למכשף ולכהן, מביא אלינו באמצעות המיצב את החוויה שנדמה שהתרחקה מאתנו, אבל מתקיימת תדיר בספרות ילדים, חוויה שהפכה במהלך הדורות לארכיטיפית ( למשל סיפורי מכשפות, 'רפונזל' ועוד). בחדר נוסף פועל שחור עשוי זכוכית שבורה ומודבקת ו'ילד עטלף' עשוי זכוכית שקופה. 'ילד עטלף' מציין אופציה מוזרה להפוך מאנוש לעטלף התלוי במהופך ובוחן את המציאות מזוויות אחרות. שקוף מול שחור, האחד למול השני. גם תנוחות הגוף מרתקות את הצופה: הפועל השחור על ברכיו, ספק 'נפל על ברכיו' ספק בתנוחת פעולה הנוחה לו. העבודה מרפררת לעבודה האייקונית של אוהד מרומי 'הנער מדרום תל אביב' (2001). בשונה מעבודתו של מרומי, עבודותיה של אלינה אוחזות תחושה אנושית- אוניברסלית של היות אדם, אנוש באשר הוא, מקולף מעטיפת עורו, פוצע ונפצע, ושחור. במובן זה דמות הפועל שיצרה אלינה מאזכר גם את הדמויות עשויות עיסת הנייר של סיגלית לנדאו בפיתרון האינסופי (2000). מעבר לסיפור הספציפי והמאוד עכשווי בעולם, תגובה לפליט שחור שהוא תוצר הגירה, בדרך כלל כפויה, המנסה למצוא דרכו בעולם המערבי, יש בתנוחת הגוף, ובהיות האנשים הללו כמעט ארכיטיפיים, סמליים, סימן לאנשים, לפועלים, לזרות ולאחרות שבקרבתנו- דבר מה מקרב, מכמיר ומעורר אמפטיה מידית.

אוצרת: אפי גן

